

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/562/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213201217
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2213201217.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Zlatice Javorovej a Mgr. Jozefa Mačeja v právnej veci žalobkyne: Home Credit Slovakia, a.s., Piešťany, Teplická 7434/147, zast. splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária ERASMUS LEGAL, s. r. o., Bratislava, Justičná 9, proti žalovanému: A. L., nar. XX. A. XXXX, t. č. na neznámom mieste, zast. opatrovníčkou: G. Q., Okresný súd Dunajská Streda, o 214,39 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 2. apríla 2013 č. k. 6C/27/2013-20 a dopĺňaciemu rozsudku toho istého súdu zo 7. októbra 2014 č. k. 6C/27/2013-72 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a dopĺňací rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu **p o t v r d z u j e .**

V časti trov konania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **m e n í** tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom z 2. apríla 2013 č. k. 6C/27/2013-20 súd prvého stupňa I. žalobu zamietol a II. súčasne vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil, pokiaľ šlo o vec samu, právne § 37 ods. 1, § 544, § 566 ods. 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy účastníkov - tu Úverovej zmluvy č. 3702123762 z 21. februára 2007; ďalej len „zmluva“); § 2 psím. a/, § 4 ods. 1, ods. 2 písm. a/ a ods. 5 ZoSÚ (zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy účastníkov) a § 115a ods. 2 a § 200ea ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení). Vecne mal potom za to, že v prejednávanej veci došlo medzi žalovaným a žalobkyňou k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom po posúdení jej obsahu dospel k záver, že táto neobsahuje náležitosti vyžadované § 4 ods. 2 písm. a/ a ods. 5 ZoSÚ, a to najmä termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čo spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Z Úverových zmluvných podmienok žalobkyne tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy (ďalej len „VOP“) potom súd prvého stupňa zistil, že tieto obsahujú neprijateľné a teda i neplatné zmluvné podmienky. Za neprijateľné označil najmä ustanovenie Hlavy V ods. 8 VOP upravujúce spôsob započítania, ktorý je v rozpore s § 566 ods. 2 O. z. (podľa ktorého sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a až následne na úroky), ako i ustanovenia Hlavy XV ods. 3 a 4 VOP upravujúce zmluvnú pokutu nárokovateľnú za porušenie zmluvných povinností. Dojednania o zmluvnej pokute vo VOP považoval za absolútne neplatné, nakoľko celé VOP sú písané drobným, takmer nečitateľným písmom, sú zapracované medzi menej podstatné a menej významné podmienky, pričom ich neobchádza

ani aspekt neurčitosti a nezrozumiteľnosti. Naviac VOP, súčasťou ktorých majú byť aj dojednania o zmluvných pokutách nie sú podpísané ani žalobkyňou ani žalovaným, hoci § 544 O. z. vyžaduje na platnosť zmluvy o zmluvnej pokute písomnú formu. Ak žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 995,82 eur a zo splátkového kalendára a z platobnej histórie úverovej zmluvy bolo zistené, že žalovaný už žalobkyni zaplatil 1.138 eur, žalobu bolo na mieste zamietnuť. Rozhodnutie o trovách konania bolo potom odôvodnené len poukazom na § 142 ods. 2 O. s. p., v zmysle ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný (?), súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie iba žalobkyňa s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe v celom rozsahu s priznaním jej trov prvostupňového i odvolacieho konania alebo alternatívne s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodila, že úverová zmluva musí byť v danom prípade posudzovaná v režime Obchodného zákonníka (zákona č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „Obch. z.“) s primeranou aplikáciou ust. § 52 a nasl. O. z. a právnych predpisov upravujúcich spotrebiteľské vzťahy, akým je napr. ZoSÚ, majúc za to, že podľa kogentného ust. § 261 ods. 3 písm. d/ Obch. z. je úverová zmluva tzv. absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom, ktorý sa vždy spravuje ustanoveniami Obch. z. a nakoľko ide o vzťah dodávateľa a spotrebiteľa, treba na predmetnú úverovú zmluvu subsidiárne aplikovať aj ZoSÚ a ust. § 52 a nasl. O. z. Ak potom okresný súd spochybnil platnosť dojednania o spôsobe započítania plnení poskytovaných dlžníkom, k tomuto odvolateľka uviedla jednak to, že súdom prvého stupňa použité ust. § 566 ods. 2 O. z. sa v čase uzatvárania zmluvy v O. z. nenachádzalo, ako i to, že toto hovorí o čiastočnom plnení, ktoré nemožno stotožňovať s plnením v splátkach. Nesprávne bolo podľa odvolateľky aj konštatovanie, že zmluva účastníkov nemá všetky náležitosti požadované ZoSÚ. Tá totiž obsahuje výšku poskytnutého úveru, konečnú výšku úveru, údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, výšku splátok, počet splátok, deň splatnosti splátok ako i spôsob výpočtu splatnosti prvej splátky, ktorý je dostatočne určitý a zrozumiteľný. Opačný názor (prezentovaný súdom prvého stupňa) je neprípustný a predstavuje príliš formalistický výklad ZoSÚ a jeho akceptovanie by prakticky zbavilo žalobkyňu jej práva na zaplatenie úrokov a poplatkov, na ktoré má z uzatvorenej zmluvy nárok. Čo sa týka platnosti dojednania zmluvnej pokuty ako i celých VOP žalobkyne, tieto považuje za dojednané riadne, nakoľko už podpisom samotnej zmluvy žalovaný prejavil s nimi súhlas. Argumentácia nedostatočnou veľkosťou písma jednotlivých ustanovení VOP tiež neobstojí, keďže osobitná úprava veľkosti písma pri ustanovení formulárových zmlúv v našom právnom poriadku neexistuje. VOP boli žalovanému predložené pred samotným podpisom zmluvy, ten mal možnosť sa s nimi vopred oboznámiť a v prípade nesúhlasu s nimi, tieto neuzatvoriť. Išlo pritom o prejav jeho slobodnej vôle vstúpiť do zmluvného vzťahu so žalobkyňou, ktorá konala v súlade s právnymi predpismi.

Dopĺňacím rozsudkom zo 7. októbra 2014 č. k. 6C/27/2013-72, vydaným až na pokyn odvolacieho súdu, ktorý po prvotnom predložení mu veci na rozhodovanie o odvolaní súdu prvého stupňa vytkol nepostupovanie v zmysle § 153 ods. 4 O. s. p., súd prvého stupňa určil, že zmluvné podmienky I. podľa Hlavy XV § 3 VOP v znení: „V prípade omeškania úhrady splátky RÚ I, RÚ II alebo ich častí alebo platieb podľa Hlavy VII § 6 ÚP je klient povinný zaplatiť úrok z omeškania vo výške 0,08% z dlžnej čiastky za každý začatý deň omeškania, najmenej však 100 Sk. V prípade omeškania s úhradou splátky úveru, prípadne splátky RÚ I či RÚ II alebo ich častí dlhšie ako 7 dní je klient ďalej povinný zaplatiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 8% z čiastky s úhradou ktorej je v omeškaní. Ustanoveniami o zmluvnej pokute v týchto ÚP nie sú žiadnym spôsobom dotknuté nároky spoločnosti voči klientovi na náhradu škody v plnej výške popri zmluvnej pokute spoločnosť je oprávnená zmluvnú pokutu alebo úrok z omeškania klientovi celkom alebo čiastočne odpustiť“ a II. podľa Hlavy XV § 4 VOP v znení: „V prípade omeškania klienta s úhradou splátky úveru, prípadne splátky RÚ I alebo RÚ II, či ich častí dlhšieho ako 6 mesiacov je klient ďalej povinný zaplatiť spoločnosti zmluvnú pokutu 5% z úveru, z ktorého vrátením spoločnosti je v omeškaní“ sú pre ich neprijateľnosť neplatné. Toto rozhodnutie bolo odôvodnené právne § 53 ods. 1 až 3, § 54 ods. 1 a 2 O. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a § 53 ods. 4 písm. k/ a ods. 5 O. z. v znení účinnom od 1. januára 2008; čl. 2 písm. a/, čl. 3 ods. 1 až 3, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 a bodom 1 písm. e/ prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“), § 153 ods. 4 a § 166 ods. 1 O. s. p. a § 4 ods. 1, 2 písm. a/ a ods. 5 ZoSÚ; vecne potom povinnosťou súdu prvého stupňa na pokyn odvolacieho súdu dopĺňacím rozsudkom rozhodnúť tiež o určení neprijateľnosti i neplatnosti zmluvných podmienok, na ktoré bolo poukázané v odôvodnení rozsudku z 2. apríla 2013 č. k. 6C/27/2013-20.

Hoci potom odvolaním bol priamo napadnutý len prvotný rozsudok súdu prvého stupňa z 2. apríla 2013, jeho obsahom sa spochybňuje i vyhodnotenie jednotlivých ustanovení VOP za neprijateľné zmluvné podmienky, čo je napokon aj dôvodom prečo už skôr podaným odvolaním bol napadnutý i neskôr vydaný dopĺňací rozsudok.

Žalovaný odvolací návrh nepodal.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. vec v medziach odvolania žalobkyne, teda s preskúmaním správnosti rozhodnutia oboma rozsudkami (pretože rozhodnutie o zamietnutí žaloby a rozhodnutie o neprijateľnosti a neplatnosti zmluvných podmienok mali charakter rozhodnutí na sebe vzájomne závislých a rozhodnutie o trovách konania bolo naopak závislým na výsledku konania ako celku) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu síce šlo /aj/ o vec samu, na druhej strane však nie aj o ktorýkoľvek zo zákonom ustanovených prípadov potreby pojednávania takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu, nakoľko tu nevznikla potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa vec prejednal na pojednávaní, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a pojednávanie odvolacieho súdu si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že oba napadnuté rozsudky súdu prvého stupňa treba považovať za správne, a to až na výhradu smerujúcu k výroku o trovách konania.

Predovšetkým totiž odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia oboch napádaných rozsudkov). U dôvodov predostretých okresným súdom dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo (samozrejme bez ambície presvedčiť kohokoľvek, najmä nie niekoho s celkom jednoznačným záujmom na inom výsledku konania) by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí učiniť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa i s tzv. odvolacími námietkami a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvého stupňa dopĺňa (§ 219 ods. 2 O. s. p. in fine) nasledovné :

Vo vzťahu k procesnej stránke veci platí, čo už tunajší súd v minulosti uzavrel v inej veci, vedenej ním pod sp. zn. 10Co/362/2010 (inak vo veci Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 8C/40/2010), teda že z úpravy ustanoveniami § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. už k času rozhodovania napádaným rozsudkom súdu prvého stupňa a i k času rozhodovania odvolacieho súdu týmto jeho (práve odôvodňovaným) rozsudkom vyplýva, že už skôr existujúca možnosť súdu v rozsudku, týkajúcom sa sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná (podľa odseku 3 účinného už od 15. októbra 2008) bola nahradená povinnosťou vydať takéto rozhodnutie vtedy, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky a súčasne nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie (odsek 4 účinný od 1. marca 2010).

Takáto úprava je procesným ekvivalentom obdobnej úpravy nachádzajúcej sa od 1. marca 2010 v ustanovení § 53a O. z. (teda v tzv. hmotnom práve), pričom jej špecifikom je, že na jej základe súd i v tzv. sporovom konaní (zásadne ovládanom dispozičným princípom), hoc aj len v takom, kde má základná požiadavka žalobcu pôvod v spotrebiteľskej zmluve, môže dotvoriť jeho predmet (konania) tým, že aj bez výslovného návrhu niektorého účastníka konania (vyjadreného buď v žalobe alebo vzájomnej žalobe) určí neplatnosť zmluvnej podmienky s poukazom na jej neprijateľnosť. Nie je rozhodné, či žalobu v takejto veci podal dodávateľ, spotrebiteľ alebo príslušné združenie (t. j. právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu), ale len to, že výsledky vykonaného dokazovania smerujú k rozhodnutiu v neprospech dodávateľa alebo naopak v prospech spotrebiteľa preto, že niektorá podmienka alebo aj viaceré takéto podmienky v spotrebiteľskej zmluve sú neprijateľné. Takéto určenie (neprijateľnosti a neplatnosti) je tu potom zjavne pre spotrebiteľa za účelom jeho zvýšenej ochrany zaručovanej i na nadnárodnej úrovni (ustanovením povinnosti reagovať na porušenie noriem

spotrebiteľského práva aj bez výslovného návrhu spotrebiteľa) a tiež v smere eliminovania rizika výskytu neprijateľných podmienok (v tejto súv. por. najmä tzv. hmotnoprávnu povinnosť dodávateľa sa zdržať používania podmienky určenej za neprijateľnú i vo vzťahoch s ostatnými spotrebiteľmi podľa § 53a ods. 1 O. z.), na druhej strane však i na ochranu dodávateľa takýmto určením dotknutého (ako ustanovením možnosti brojiť aj proti samostatnému výroku o určení neprijateľnosti a neplatnosti podmienky, ktorý by tu nebyť úpravy z ust. § 153 ods. 4 O. s. p. byť nemusel, tak i ustanovením prípustnosti dovolania v takýchto prípadoch a umožnením tak osobe rozhodnutím dotknutej toto napadnúť i za pomoci mimoriadneho opravného prostriedku).

Ak odvolateľka polemizovala so súdom prvého stupňa na tému potreby (či nepotrebnosti) opatrenia podpisom aj dojednaní o zmluvnej pokute, resp. nemožnosti (či naopak možnosti) zahrnutia takéhoto dojednaní aj do všeobecných zmluvných podmienok dodávateľa, odvolací súd môže len zopakovať to, na čo poukázal už v inej skôr ním prejednanej veci, hoc aj za účasti inej veriteľky (tu por. rozsudok Krajského súdu v Trnave z 26. novembra 2014 č. k. 10Co/223/2013-85, vydaný vo veci Okresného súdu Senica sp. zn. 6C/219/2012) a síce, že v rámci spotrebiteľských zmlúv dojednaní zakladajúce zmluvnú pokutu alebo iné obdobne znevýhodňujúce ustanovenia zásadne nemôžu byť súčasťou tzv. všeobecných obchodných podmienok, ale iba spotrebiteľskej zmluvy samotnej, teda listiny, na ktorej spotrebiteľ pripojuje svoj podpis (v ktorom smere ide inak len o riadenie sa názorom, vysloveným už v náleze Ústavného súdu Českej republiky z 11. novembra 2013 sp. zn. I. ÚS 3512/11).

Pri vyjdení z uvedeného potom bolo potrebné na ustanovenia VOP o zmluvnej pokute hľadieť tak, akoby dojednané ani neboli, a preto i záver súdu prvého stupňa o ich neprijateľnosti a neplatnosti musel byť vyhodnotený ako vecne správny.

Odvolateľka v odvolaní na rozdiel od súdu prvého stupňa uviedla tiež to, že úverová zmluva musí byť v danom prípade posudzovaná v režime Obch. z. s primeranou aplikáciou ust. § 52 a nasl. O. z. a právnych predpisov upravujúcich spotrebiteľské vzťahy, akým je napr. ZoSÚ, majúca za to, že je úverová zmluva tzv. absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom, ktorý sa vždy spravuje ustanoveniami Obch. z. a nakoľko ide o vzťah dodávateľa a spotrebiteľa, treba na predmetnú úverovú zmluvu subsidiárne aplikovať aj ZoSÚ a ust. § 52 a nasl. O. z.

Odvolací súd je toho názoru, že normy obchodného práva (vrátane všeobecnej úpravy úveru) sú použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave majúcej tu z povahy vecí prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v O. z. a predpisoch vydaných na jeho vykonanie (tu por. napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave z 31. augusta 2010 č. k. 10CoE/85/2010-44), úprava v Obch. z. musí vo vzťahoch za účasti spotrebiteľa celkom logicky ustúpiť aj špecifickej úprave prijatej práve za účelom ochrany spotrebiteľa (pravidlo „lex specialis derogat lex generalis“, pričom tu predpisom všeobecnej povahy treba samozrejme rozumieť Obch. z. ako zákon upravujúci len všeobecný zmluvný typ zmluvy o úvere a predpisom špeciálnym naopak ZoSÚ).

Podľa čl. I § 2 ZoSÚ (inak ustanovenia nazvaného „Základné pojmy“) na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme (písm. a/) a zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom (písm. b/).

Podľa čl. I § 4 ods. 2 písm. a/ ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí (stanovených § 43 O. z.) obsahuje sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušľach výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť.

Podľa čl. I § 4 ods. 5 ZoSÚ od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Tunajší odvolací súd sa problémom, kde ležia hranice (ešte) akceptovateľného a (už) neakceptovateľného dojednaní náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, reprezentovanej údajom o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, zaoberal už v minulosti (tu por. uznesenie Krajského súdu v Trnave z 9. augusta 2011 č. k. 10CoE/313/2010-44, vydané vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 26Er/344/2010) a výsledkom takejto jeho analýzy bol záver sformulovaný tak, že primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a ochrana tohto - z povahy veci slabšieho účastníka právneho vzťahu) zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a/ ZoSÚ (v znení účinnom do 31. decembra 2007), ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „suma“ (dnes „výška“), „počet“ a „termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je navzdory odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa (ktorý by pri rozhodovaní sa, či zmluvu uzavrie, nemal byť zavádzaný ani problematickými údajmi, z ktorých nemusí byť schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne mu poskytnutej a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť).

Okrem potreby konkrétneho vyčíslenia čiastkových súm (popri istine aj jednotlivých úrokov) v úverovej zmluve, takýto výklad nie je dôvod neuplatniť ani v prípade zákonnej požiadavky na údaj o splatnosti prvej splátky ako i o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktoré údaje taktiež predstavujú súčasť rámca právnej istoty spotrebiteľa. Na práve uvedené treba usudzovať predovšetkým preto, že vyššie spomínanému záujmu na čo najväčšej prehľadnosti dojednaní pre spotrebiteľa doslova odporujú formulácie, vyžadujúce od spotrebiteľa uvažovať s matematickými operáciami a navyše za použitia viacerých pojmov, nezriedka „roztrúsených“ v rôznych častiach listín spotrebiteľovi predkladaných (ale aj nepredkladaných) na podpis, v ktorých sa tak logicky možno „stratiť“.

Ak potom z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyňa úverovou zmluvou žalovanému poskytla celkovo 995,82 eur (viď č. I. 6) a že žalovaný uhradil (teda žalobkyni vrátil) v priebehu ich zmluvného vzťahu 1.100,38 eur (viď č. I. 5), pri vychádzaní zo záveru o bezúročnosti (keď podľa samotného vyjadrenia žalobkyne si táto žiadne poplatky neuplatňuje - viď záver 3. strany odvolania na č. I. 33) odvolací súd nemal dôvod nesúhlasiť so súdom prvého stupňa v tom, že žalovaný mu poskytnutý úver v plnej výške žalobkyni vrátil.

Pri takomto závere potom odpadla potreba vyporiadania sa s námietkou odvolateľky o aplikácii v rozhodnom čase ešte neexistujúceho ustanovenia § 566 ods. 2 O. z., a to vo vzťahu k spôsobu započítania plnení postupne poskytovaných žalovaným.

Odvolací súd riadiaci sa týmito úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvého stupňa vo veci preto rozsudok súdu prvého stupňa z 2. apríla 2013 č. k. 6C/27/2013-20 vo veci samej ako i dopĺňací rozsudok súdu prvého stupňa zo 7. októbra 2014 č. k. 6C/27/2013-72 vcelku podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil.

Čo sa týka rozhodnutia súdom prvého stupňa o trovách konania, súd prvého stupňa v závere napadnutého rozsudku z 2. apríla 2013 č. k. 6C/27/2013-20 v rozpore s výsledkom sporového konania dôvodil len odkazom na § 142 ods. 2 O. s. p., v zmysle ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný (?), súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Nakoľko ale obsahom spisu boli podložené závery o plnom procesnom úspechu žalovaného i o tom, že tomuto preukázateľne v konaní nevznikli žiadne trovy, pričom tento ich náhradu ani nepožadoval, rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania bolo potrebné v súlade s § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 a § 220

O. s. p. zmeniť spôsobom vyplývajúcim z druhej vety výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu.

V takto skončenom odvolacom konaní bol úspešný žalovaný a bol to tak on, komu podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. vzniklo aj právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný však ani v tomto prípade nepodal návrh na priznanie mu náhrady trov (hoci ide o nutnú procesnú podmienku podľa § 151 ods. 1 O. s. p.) a ak sa ani zo spisu vznik žiadnych trov konania tohto účastníka v odvolacom konaní nepodával, rozhodnúť šlo aj tu iba spôsobom uvedeným v tretej vete výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu (nepriznaním náhrady).

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.